

תפ"ח 4986/04/11 - מדינת ישראל נגד דראר אבו-סיסי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני: כב' ס. הנשיא השופטת ר. יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט א. ואגו
כב' השופט י. צלקובניק

בעניין: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד מ. גז, פמ"ד

נגד

דראר אבו-סיסי

ע"י ב"כ עו"ד ט. לינוי ועו"ד אדלבי

גזר-דין

המאשימה

הנאשם

ס. הנשיא רויטל יפה-כ"ץ, אב"ד:

1. במסגרת הסדר טיעון שנערך בין הצדדים לאחר שמיעת כל הראיות בתיק, תוקן כתב האישום המקורי שהוגש כנגד הנאשם, הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, ובהתאם הורשע בביצוע שורה ארוכה של עבירות כנגד ביטחון המדינה. הסדר הטיעון כלל גם הסכמה לפיה המאשימה תעתור לעונש של 21 שנות מאסר בפועל ועונשים נלווים ואילו ההגנה לא הוגבלה בטיעוניה.

בחלק הכללי של כתב האישום המתוקן, שבעובדותיו, כאמור, הודה הנאשם, מצוינים מעשי הנאשם באופן כללי, מעשים אשר היה בהם כדי לשפר, לחזק ולבסס את יכולות הלחימה של החמאס (ארגון שהוכרז כהתאחדות בלתי מותרת וכארגון טרוריסטי) כנגד מדינת ישראל, אזרחיה וחייליה, ושל גדודי עז-א-דין אלקסאם (הפלג המהווה את הזרוע הצבאית של החמאס, להלן: "הגדודים"). אותם מעשים מפורטים באישומים האחרים.

כך, צוין בחלק הכללי, כי במהלך שנת 1995 למד הנאשם אצל פרופ' קונסטנטין פטרוביץ', מומחה במנגנוני שליטה בטיילי סקאד ומרצה באקדמיה הצבאית להנדסה בחראקוב, אוקראינה, כאשר הפרופ' הנחה את הנאשם בעת כתיבת עבודת הדוקטורט שלו באוקראינה, באקדמיה האזרחית. בסיוע הפרופ', אף קיבל הנאשם אישורי כניסה לאקדמיה הצבאית שבאוקראינה, וכך רכש ידע בתחום פיתוח טילים.

במועדים הרלבנטיים לכתב האישום, היה הנאשם בעל דוקטורט בהנדסת חשמל, ועבד כמהנדס בחברת החשמל ברצועת עזה. בתקופה זו, הצטרף הנאשם לארגון החמאס, ופעל בו בחשאי, מאחר ונאסר על עובדי חברת החשמל להיות חברים בארגון זה.

בין השנים 2002 עד 2008, היה הנאשם חבר בוועדה של החמאס, שבראשה עמד פעיל החמאס הבכיר מוחמד

דין, ואשר עסקה בפיתוח ושיפור טילים ומרגמות מסוגים שונים, ובהם "קסאם", "יאסין" ו"אבו יאסין", ובהגדלת טווח ירי הרקטות אשר משוגרות על ידי החמאס לתחומי מדינת ישראל. כן, עסק הנאשם, בפיתוח סנפירי טילים לצורך ייצובם, ופעילותו זו נעשתה במסגרת צוות, שמטרתו הייתה שדרוג יכולת חדירת הטילים לפלדה, על מנת שיוכלו לחדור כלים משוריינים בהם עושים שימוש חיילי צה"ל ברצועת עזה, בכדי לפגוע בחיילים היושבים בהם. בעשותו כן, היה הנאשם מודע לכם שמדובר באמצעי לחימה קטלניים, שהחמאס עושה בהם שימוש במטרה ליטול חיי תושבי מדינת ישראל וחיילי צה"ל, כחלק מהפעילות העוינת של החמאס נגד מדינת ישראל ותושביה, וכשמטרתו לסייע בידי פעילי החמאס במטרתם זו.

פעילות הוועדה בה השתתף הנאשם הובילה לפיתוח טילים קטלניים, אשר שוגרו, החל משנת 2002, ועודם משוגרים, לעבר תחומי מדינת ישראל ולעבר כלים משוריינים של צה"ל, וגורמים לפגיעה בבטחון תושבי המדינה וחיילי צה"ל.

בתחילת שנת 2009, עם סיום מבצע "עופרת יצוקה", ערכו מנהיגי החמאס ובראשם הפעילים הבכירים אחד ג'עברי ומחמד דין, הפקת לקחים, ומצאו, כי תפקוד החמאס במבצע - הן בנושאי ניהול וקבלת החלטות והן בתפקוד הפעילים בשטח - היה כושל. לפיכך, מונה הנאשם כמרכז הקמת אקדמיה צבאית, אשר תכשיר את דרג הקצונה והפיקוד בחמאס לתפקוד בשעת לחימה. הנאשם בנה תוכנית, אשר שימשה בסיס להקמת האקדמיה הצבאית, המורכבת משלושה תחומי התמחות ולימוד: צבאי, מנהלי ודתי. הנאשם ריכז את הקמת האקדמיה, בה משולב היום הדרג הפיקודי הבכיר של החמאס לצורך פעילותו העוינת כנגד מדינת ישראל.

האישום הראשון:

הנאשם הודה, כי במהלך המחצית הראשונה של שנת 2002, במסגד אלחולפא שבג'בליה, הכיר, באמצעות פעיל החמאס מחמד אלסיסי, את ניזאר ריאן, פעיל חמאס צבאי בכיר. כשבועיים לאחר מכן, שוב פגש הנאשם את ניזאר ריאן (הפעם בביתו של אלסיסי), וזה הציע לו להתגייס לחמאס. תחילה טען הנאשם, כי כחבר בחברת החשמל, נאסר עליו להשתייך לארגון כלשהו, אך לאחר שנאמר לו, כי פעילותו לא תהיה בשעות העבודה - הסכים.

לאחר הצטרפותו לארגון החמאס, השתתף הנאשם בתפילות במסגד אלחולפא, שם הכיר לו ניזאר ריאן את השייח צלאח שחאדה, שהיה אחראי בגדודים. שחאדה הסביר לנאשם את חשיבות הפעילות בארגון החמאס, ובהמשך הפגיש אותו עם ראד סעד, פעיל גדודים העוסק בפיתוח אמצעי לחימה בחמאס. בפגישה זו, הסכים הנאשם להצעתו של ראד סעד, לסייע לחמאס בפיתוח יכולת הטילים של הארגון, תוך שהיה מודע לכך, שכוונת הפיתוח היא לשגר טילים לעבר מדינת ישראל ופגיעה בתושבי המדינה וחייליה, בכוונה לפגוע בבטחון המדינה.

סמוך לאחר מכן, הצטרף הנאשם לוועדה שפעלה במסגרת ארגון החמאס, ועסקה בפיתוח טילים ומרגמות מסוגים שונים. בראש הוועדה עמד פעיל הגדודים מחמד דין, והאחריות בוועדה על פיתוח ייצור הטילים התחלקה בין מספר בעלי מומחיות: הנאשם עסק בפיתוח תאי השריפה אשר משפיעים על טווח הטיל, ובפיתוח

הסנפירים לייצוב הטייל; "אבו אוסאמה" - גמאל זובאדה שימש אחראי על הטכניקה המכאנית בייצור הטייל; ראד תאבת שימש אחראי על החומרים הכימיים בייצור הטייל; על המחרטה היו אחראים עדנאן אלע'ול וחאמד אבו-חודיפה; על נושא בחירת המתכות לטיילים היו אחראים הנאשם, גמאל זובאדה ותיסיר אלחאטיב; ועל נושא המחשוב והבקרה היה אחראי תיסיר אלחאטיב, כאשר הנאשם סייע לו.

במעשיו אלה הצטרף הנאשם כחבר לארגון החמאס, שהינו ארגון טרור והתאחדות בלתי מותרת; קשר קשר לבצע פשע (ייצור נשק), בכוונה לפגוע בתושבי מדינת ישראל; מילא תפקיד בהנהלה או בהדרכה של ארגון טרור והשתתף בדיוניו, כאשר היה במעשים אלה כדי לפגוע בבטחון מדינת ישראל, ועל כן הוא הורשע בביצוע עברות של חברות בהתאחדות בלתי מותרת לפי סעיף 185(א) לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945 (להלן: "התקנות"); פעילות בארגון טרור (נשיאת משרה בארגון) לפי סעיף 2 לפקודה למניעת טרור תש"ח-1948 (להלן: "הפקודה"); וכן קשירת קשר לפשע (ייצור נשק) לפי סעיף 499(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

האישום השני:

הנאשם הודה, כי במהלך השנים 2002 - 2003, פנה אליו עדנאן אלע'ול וביקש ממנו להשתתף בוועדה לפיתוח טווח רקטת הקסאם, שבאותה עת היה פחות מ-6 ק"מ. הנאשם הסכים, והשניים קשרו קשר לפיתוח וייצור הרקטה, כשהנאשם מודע לכך, שארגון החמאס מתכוון לשגרר לעבר מדינת ישראל על מנת לפגוע באמצעותה בחיי חיילי צה"ל ותושבי המדינה.

במסגרת הקשר, תפקידו של הנאשם היה לפתח מערכת סנפירים אשר ייצבו את הרקטה, ולפתח את תאי השריפה שיגדילו את טווח הירי של רקטת הקסאם למרחק של 6 ק"מ. לצורך כך, אסף הנאשם נתונים וערך חישובים, אותם מסר לידי של עדנאן אלע'ול. אלע'ול מצא את מותו בשנת 2004 בפעילות של חיילי צה"ל, ולכן פעילותו של הנאשם בפיתוח רקטות הקסאם נעצרה למשך כשנה וחצי.

במחצית שנת 2005, פנה ראד סעד באמצעות זכריה אבו-עישה, אל הנאשם, וביקש ממנו להצטרף לוועדה, אשר עוסקת בפיתוח טווח רקטת הקסאם למרחק של כ-9 עד 15 ק"מ. הנאשם הסכים וקשר עמו קשר לפיתוח הרקטה, במטרה לייצור ולפגוע באמצעותה בחיי תושבי מדינת ישראל וחייליה. במסגרת זו, מסר הנאשם לראד סעד נתונים לפיתוח טווח הקסאם, שבעזרתם נעשו כל העת ניסויים. בסופו של דבר, והודות לפעילות הוועדה בה היה הנאשם חבר, פותחה, במחצית שנת 2007, רקטת קסאם בעלת טווח ירי של כ-22 ק"מ (לכתב האישום צורפה גם מפה הנוגעת לישובים שנכנסו בעקבות האמור לטווח הירי).

במהלך שנת 2007, הסכים הנאשם לבקשת ראד סעד לפתח ולשפר את טווח הירי של רקטת הקסאם למרחק של 37 עד 45 ק"מ, ומסר לו נתונים לצורך זה. בהתאם, יוצרו רקטות קסאם נוספות ונעשו ניסיונות לבחון האם טווח הירי גדל. באחד הניסיונות, שבוצע מאזור עזה-מרכז (אלזהרה), בו השתתף הנאשם עם ראד סעד ועמר דלול (פעיל חמאס נוסף המכונה "אבו אצבע"), בוצע ירי של רקטת קסאם לעבר הים התיכון, אולם הניסיון כשל, כמו גם ניסיונות אחרים שבוצעו, וטווח הירי נותר 22 ק"מ עד היום.

הנאשם השתתף בפיתוח הנ"ל, תוך שהוא מודע לכך שמדובר באמצעי לחימה קטלני, אשר החמאס עושה בו

שימוש על מנת ליטול חיי ישראלים, כחלק מפעילותו העוינת נגד מדינת ישראל, כשמטרתו לסייע בידי פעילי החמאס במטרתם זו. במסגרת הקשר, ובזכות הפיתוח המתואר לעיל והגדלת טווח הירי לטווח של 22 ק"מ, יוצרו ונורו לעבר תחומי מדינת ישראל, החל משנת 2002 ועד היום, מאות רבות של רקטות קסאם על ידי פעילי חמאס, אשר מטרתם הייתה לגרום למותם של ישראלים ובכוונה לפגוע בביטחון המדינה.

היות ובמעשיו אלה קשר הנאשם קשר לבצע פשע (ייצור ופיתוח טילי קסאם) וכן קשר קשר לירות טילים לעבר ישראל (כשותף), בכוונה לפגוע בישראלים; מילא תפקיד בהנהלה או בהדרכה של ארגון טרור והשתתף בדיוניו; וייצר וניסה לייצר נשק שלא כדיון, הכל כדי לפגוע בביטחון המדינה, הוא הורשע בביצוע עבירות של קשירת קשר לפשע (ייצור נשק) לפי סעיף 499(א)(1) לחוק; קשירת קשר לפשע (רצח) לפי סעיף 499(א)(1) לחוק; פעילות בארגון טרור (נשיאת משרה בארגון) לפי סעיף 2 לפקודה; עבירות נשק (ייצור נשק) לפי סעיף 144(ב) לחוק; ועבירות נשק (ניסיון לייצור נשק) לפי סעיף 144(ב) בצירוף סעיף 25 לחוק.

האישום השלישי:

הנאשם הודה, כי במהלך שנת 2003 קשר קשר עם מחמד דייף, עדנאן עלע'ול וראאד סעד, לשדרג טיל "יאסין" נגד טנקים. במסגרת זו, פעל הנאשם בנושא פיתוח הסנפירים של טיל ה"יאסין" לצורך ייצובו ושדרוג יכולת חדירותו לפלדה, כדי שהטיל יוכל לחדור כלים משוריינים ולפגוע בכוחות צה"ל היושבים בהם. בתחילת הקשר, יכולת החדירות של טיל ה"יאסין" הייתה לפלדה בעובי של כ-6 ס"מ, וכוונת הקושרים הייתה לשפר את יכולת החדירות, עד אשר זו שופרה תחילה ל-16 ס"מ ובשלב השני ל-26 ס"מ. שני השיפורים הנ"ל נבחנו בנוכחות הנאשם, בניסויים שנערכו באזור הבריכות בשכונת אלזיתון, ותועדו בווידיאו, כאשר במהלכם נורו טילי ה"יאסין" לעבר תבניות ברזל. שני הניסיונות הוכתרו בהצלחה.

בשלב מאוחר יותר, הנאשם והאחרים המוזכרים לעיל עשו ניסיונות לשפר את יכולת החדירות של הטיל ל-37 ס"מ, אך ניסוי שנערך לבדיקת החדירות - נכשל. הנאשם בחן את צילומי הווידאו המתעדים את הניסוי הנ"ל, ומצא כי קיימת בעייתיות שאינה בתחום הידע שלו, ומסר זאת לראאד סעד ולעדנאן עלע'ול.

הנאשם השתתף בפיתוח הנ"ל בידיעה שמדובר באמצעי לחימה קטלני שהחמאס עושה בו שימוש כדי ליטול חיי חיילי צה"ל, כחלק מפעילותו העוינת נגד מדינת ישראל.

במסגרת הקשר האמור ובשל הפיתוח המתואר לעיל והגדלת יכולת החדירות ל-26 ס"מ, יוצרו ונורו לעבר חיילי צה"ל, החל משנת 2004 ועד היום, עשרות רבות של טילי "יאסין" על ידי פעילי החמאס, שמטרתם הייתה לגרום למותם של חיילי צה"ל ובכוונה לפגוע בביטחון המדינה.

היות ובמעשיו אלה קשר הנאשם קשר לבצע פשע (ייצור ופיתוח טילי "יאסין"); קשר קשר לירות טילים לעבר ישראל (כשותף), בכוונה לפגוע בחיילי צה"ל; ייצר נשק שלא כדיון; מילא תפקיד בהנהלה או בהדרכה של ארגון טרור, והשתתף בדיוניו, כאשר במעשיו אלה היה כדי לפגוע בביטחון מדינת ישראל - הוא הורשע בביצוע עבירות של קשירת קשר לפשע (ייצור נשק) לפי סעיף 499(א)(1) לחוק; קשירת קשר לפשע (רצח) לפי סעיף 499(א)(1) לחוק; פעילות בארגון טרור (נשיאת משרה בארגון) לפי סעיף 2 לפקודה; ועבירות נשק (ייצור נשק) לפי סעיף 144(ב) לחוק.

האישום הרביעי:

הנאשם הודה, כי במהלך שנת 2008 הוקמה בחמאס וועדה אשר תפקידה היה פיתוח טילים נגד כלים משוריינים של כוחות צה"ל, בכוונה לפגוע באמצעותם בחיילי צה"ל. הנאשם נמנה על חברי הוועדה הזו יחד עם ג'מאל זבידה, ראד סעד, ראד תאבת, עמאר דלול המכונה "אבו אצבע" ומחמד אלע'ול, והם קשרו קשר ביניהם לפתח ולייצר טילים נגד כלים משוריינים ולגרום למותם של חיילי צה"ל המתניידים בכלים אלה.

במסגרת הקשר השתתף הנאשם, במשך כשנה, בפיתוח פצצת מרגמה נגד טנקים המכונה "אבו יאסין", בכך שמסר לחבריו בוועדה נתונים ושרטוטים אודות אופן ייצוב המרגמה באמצעות סנפירה. הפיתוח הנ"ל נעשה בביתו של מחמד אלע'ול ב"אלצברה", אשר הופגז פעמיים על ידי כוחות צה"ל במהלך התקופה.

בסיום הפיתוח של מרגמת "אבו יאסין", סיפר לנאשם באסם עיסא, כי המרגמה בעלת חדירות לפלדה העולה על זו של ה"יאסין". עוד סיפר לו באסם עיסא, כי במהלך חודש פברואר 2009 נעשו על ידו שלושה ניסיונות ירי, עליהם דווח לנאשם, בהם שוגרה פצצת המרגמה כלפי כלים משוריינים של צה"ל, במטרה לפגוע בחיילי צה"ל, כאשר אחד משני הניסיונות צלחו, והמרגמה פגעה ברכב המשווין של צה"ל שעבר באותה עת סמוך לגדר הגבול בין רצועת עזה לבין תחומי מדינת ישראל, וחדרה לעומק הכלי. שני הניסיונות האחרים - כשלו.

הנאשם המשיך והשתתף, יחד עם חבריו לוועדה המוזכרים לעיל, בפיתוח פצצת המרגמה "אבו יאסין", כשמטרתם הייתה להביא ליכולת חדירות גבוהה יותר, כך שתוכל לחדור את טנק "המרכבה" בו משתמשים כוחות צה"ל ברצועת עזה, כדי לפגוע בחיילי צה"ל ובביטחון המדינה.

היות ובמעשיו אלה קשר הנאשם קשר לבצע פשע (ייצור ופיתוח פצצות מרגמה "אבו יאסין"); קשר קשר לשגר פצצות מרגמה לעבר חיילי צה"ל (כשותף) בכוונה לפגוע בחיילי צה"ל; מילא תפקיד בהנהלה או הדרכה של אירגון טרור, והשתתף בדיוניו; וייצר נשק שלא כדון, כאשר במעשיו היה כדי לפגוע בביטחון המדינה, הוא הורשע בביצוע עבירות של קשירת קשר לפשע (ייצור נשק) לפי סעיף 499(א)(1) לחוק; קשירת קשר לפשע (רצח) לפי סעיף 499(א)(1) לחוק; פעילות בארגון טרור (נשיאת משרה בארגון) לפי סעיף 2 לפקודה; ועבירות נשק (ייצור נשק) לפי סעיף 144(ב2) לחוק.

האישום החמישי:

הנאשם הודה, כי לאחר סיום מבצע "עופרת יצוקה", היינו, לאחר סוף חודש ינואר 2009, פנה אליו ראד תאבת ומסר לו, כי מנהיגי החמאס, ובראשם אחמד ג'עברי ומחמד דף, ערכו הפקת לקחים בנוגע לתיפקוד החמאס במהלך המבצע, ומצאו, כי היה כושל הן בניהול וקבלת ההחלטות והן בתיפקוד הפעילים בשטח. כחלק מהסקת המסקנות, עלה רעיון להקים אקדמיה צבאית, אשר תכשיר את דרג הקצונה והפיקוד בחמאס לתיפקוד בשעת לחימה, וראד תאבת נועץ עם הנאשם בעניין. הנאשם השיב, כי לטעמו אכן מדובר בצעד נכון, ולבקשת אחמד ג'עברי, ובהנחיית מחמד דף, אף הסכים לרכז את ההקמה, הבנייה והניהול של האקדמיה הצבאית. הנאשם החל בהכנת תוכנית שתשמש בסיס להקמת האקדמיה, ואשר את ניהולה הוא ירכז, ותהיה בנויה משלושה תחומים:

התחום הצבאי - עליו אחראי ראד תאבת; הנאשם הפקיד את נושא הכנת תוכניות האימונים והלימודים, בידי מחמד חמאד המכונה "אבו מצעב"; ועל נושא ההכשרה בפועל, היינו - הכשרת פעילים בנושאי טקטיקות מלחמה צבאיות, הנדסה, נשק, לוגיסטיקה, הנהגה צבאית, היסטוריה צבאית, ולימוד האמל"ח בו משתמשת מדינת ישראל, מינה הנאשם את "אבו מועמר", פעיל חמאס.

תחום ההנהלה - עליו אחראי הנאשם עצמו. בתחום זה יוכשר דרג פיקוד בנושאי ניהול משאבי אנוש, ניהול זמן, סדרי עדיפויות, ניהול תקציב, ניהול משברים, הנהלת בכירים והנהלה כללית.

תחום הדת - עליו אחראי ד"ר עבדאלכרים דהשאן, פעיל חמאס המרצה באוניברסיטה האיסלאמית בעזה. מטרת תחום זה הייתה הענקת מומחיות בנושאי דת, קוראן, "ג'יהאד", הסוגיה הפלשתינית מהבחינה ההלכתית ועוד.

במהלך חודש מרץ 2009 יצאו הנאשם וראד תאבת, בהנחיית אחמד ג'עברי, לרפיח, למפגש בו נכחו פעילים בכירים בחמאס ובגדודים (ובניהם ראד אלעטאר, אחראי אזור רפיח בגדודים, מחמד אבו-שמאלה אחראי המנהרות והברחת חומרים המגיעים לוועדות פיתוח אמצעי לחימה בגדודים ועוד) וערכו למשתתפים היכרות עם תוכנית האקדמיה הצבאית וחשיבותה.

במהלך חודש יוני 2009 נערך מפגש, בו הציג כל אחד מהמשתתפים את תפקידו בהקמת האקדמיה הצבאית (נכחו, פרט לנאשם, גם ראד תאבת, אחמד גנדור - אחראי אזור צפון רצועת עזה בחמאס, אבו עומר וד"ר אלכרים דהשאן).

במהלך חודש יולי 2009 הוזמן הנאשם, על ידי ראד תאבת, למפגש בעמותה האיסלאמית השייכת לחמאס באיזור "נוציראת" (בה נכחו גם אחמד ג'עברי, מחמד חאמד המכונה "אבו מצעב", מחמוד וטפי, מאלק שנביר וראד תאבת עצמו), שם שוחחו על התקדמות ההכנות ותקצוב האקדמיה, כאשר המימון הועבר על ידי אחמד ג'עברי בסיועו של אשרף אלפראונה.

במהלך שנת 2009, בעת שהנאשם שהה במכה שבסעודיה, הוא נפגש בביתו של אחמד עיסא, עם המכונה "אבו פארס", פעיל חמאס מסוריה; מחמד דבאבש, אחראי הביטחון בחמאס ברצועת עזה; ובאסם עיסא, והסביר להם את תוכנית האקדמיה הצבאית. אבו פארס התרשם לחיוב מהתוכנית; הציע סיועו להשלמתה; וסוכם, כי יעמוד בקשר עם אחמד ג'עברי.

במהלך שנת 2010 החלה פעילות סמויה של האקדמיה במקומות שונים ובניהם מסגדים, משרדים, בתי מגורים ואולמות, במתכונת אותה התווה הנאשם.

במהלך בניית תוכנית האקדמיה הצבאית ובמהלך פעילותה, תואמו מראש מפגשי הנאשם והפעילים הבכירים בנושא האקדמיה, והם נמנעו מלקיים שיחות טלפון בעניין זה. הנאשם והפעילים עשו שימוש במסרונים בלבד, אותם שלחו באמצעות טלפונים ניידים שהוחלפו מידי פרק זמן של כחודשיים - שלושה, וזאת על מנת למנוע מכוחות הביטחון הישראליים לחשוף את פעילות האקדמיה.

היות ובמעשיו אלה מילא הנאשם תפקיד בהנהלה ובהדרכה של ארגון טרור, כאשר במעשיו היה כדי לפגוע בביטחון המדינה, הוא הורשע בביצוע עבירה של פעילות באירגון טרור (נשיאת משרה בארגון) לפי סעיף 2

לפקודה.

2. הצדדים הגישו טיעוניהם לעונש בכתב; צרפו - כל אחד מהם, פסיקה ענפה התואמת את העונש שלדעתם יש להטיל על הנאשם; ואף הוסיפו וטענו בעל פה בפנינו. בקצירת האומר יצוין, כי ב"כ המאשימה, עו"ד מורן גז, ביקשה לדון את הנאשם ל-21 שנות מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי המעצר, ומאסר על תנאי לפי שיקול דעת ביהמ"ש, ואילו הסנגור, עו"ד טל לינוי, ביקש **"לעשות צדק עם הנאשם"** ולדון אותו לעונש נמוך באופן משמעותי מזה שהתבקש על ידי התביעה.

3. התובעת המלומדה ציינה, כי הסדר הטיעון נערך רק לאחר שמיעת כל הראיות, תביעה והגנה, על פני עשרות ישיבות, רק לפני שהמאשימה הייתה אמורה להגיש את סיכומיה, ולאחר שהתיק התנהל למעלה מ-4 שנים. הודגש, כי ההסדר נעשה גם לאחר שמיעת עדות הנאשם, אשר העלה טענת זוטא, ואשר העיד, בין היתר, כי כלל לא הודה בפני חוקרי השב"כ והמשטרה.

התובעת הדגישה את חומרת מעשי הנאשם, אשר היה **"דומיננטי והיווה חוליה חיונית ומשמעותית בשדרוג ושיפור יכולת הפגיעה וההרס של אמצעי לחימה וטילים, במטרה לפגוע בחיילי צבא ההגנה לישראל ובאזרחי מדינת ישראל... הנאשם לא היה פעיל זوتر בארגון, או אדם שנגרר לפעילות טרור. מדובר באדם משכיל ביותר, מהנדס חשמל במקצועו, אשר היה אחראי על חברת החשמל בעזה..."**

התובעת הוסיפה והדגישה, כי **"הנאשם הצטרף במודע ומרצון לארגון רצחני... והיה אחד מאביהם של אמצעי הלחימה הקשים ביותר עימם אנו כאזרחים, וחיילינו, מתמודדים עד היום... לנאשם היה נהיר היטב מהו השימוש הפוטנציאלי לנשק המרגמות ולטילים, ומכאן סכנתו המופלגת לביטחונם של חיילי ישראל ותושביה... אדם שעם גיוסו לארגון טרור היה שותף לפיתוח ברמה הכי גבוהה של אמצעי לחימה קטלניים במיוחד, עם פוטנציאל עצום לזרוע הרג והרס בקרב תושבי מדינת ישראל"** (סעיפים 4 ו-5 לטיעוני המאשימה בכתב).

עוד צוין, כי הנאשם דבק בפעילותו במשך כ-7 שנים רצופות, דבר המעיד על האידיאולוגיה הקיצונית החדורה בו; כי חלקו היה דומיננטי בכל האישומים; כי היה שותף לפעילים הבכירים ביותר בחמאס, שרובם **"חוסלו בסיכולים ממוקדים על ידי כוחות צה"ל"**; כי חומרת העבירות מתעצמת נוכח המצב הביטחוני השורר במדינת ישראל גם בימים אלה, בשל המאבק היומיומי מול ארגוני הטרור הרצחניים הפועלים כנגד חיילי ואזרחי מדינת ישראל; וכי **"כל שרצה הנאשם הוא כי פגיעה של טיל בשטח מדינת ישראל כנגד אזרחים וחיילים כאחד, וכל פגיעה בכלי משורין נגד חיילים - תהיה לטווח רחוק יותר, הרסנית יותר, קטלנית יותר וזרעת הרס עצום יותר, וזאת מיום הצטרפותו לארגון הטרור"** (סעיף 6 לטיעונים בכתב).

התובעת סברה, כי בעת גזירת דינו של הנאשם יש ליתן משקל לפחד המשתק שתושבי המדינה "זוכים" לו בשנים האחרונות, עם הפעלת האזעקות ונפילת הטילים סביבנו פעמים רבות.

נוכח חומרת מעשי הנאשם וחלקו הדומיננטי בשדרוג כוח הפגיעה של החמאס; המצב הביטחוני החמור בו

שרוייה מדינת ישראל, בין היתר לאור מעשי הנאשם, כולל המאבק מול אירגוני הטרור; לאור הפסיקה הנוהגת; ואף לאור הצורך להרתיע את הגורמים העויינים למדינת ישראל, סברה ב"כ המאשימה כי העונש המבוקש על ידה, אשר כבר משקלל בתוכו את כל הנימוקים האפשריים לקולא, הוא העונש הראוי במקרה זה.

4. טיעוני ההגנה לעונש, שהיו ארוכים ביותר, כללו טענות רבות שלא היה מקום להעלותן במסגרת הטיעונים לעונש, במיוחד לא לאחר הסדר טיעון. בטיעוניו אלה ציטט הסנגור פעם אחר פעם מחוות דעתו ועדותו של מומחה שהביאה ההגנה בשלב שמיעת הראיות (בעיקר באשר ליכולותיו המוגבלות וידיעותיו המצומצמות של הנאשם בתחום הטיילים), וכן הביא ציטוטים רבים ביותר מדברי הנאשם עצמו, אם בפני חוקרי השב"כ, אם במשטרה ואם בביהמ"ש, וביקש לשכנע, מדברים אלה, בין היתר, שהנאשם לא באמת יכול היה לתרום תרומה של ממש לפיתוח הטיילים של החמאס בשל חוסר ידע. למעשה, ביקש לבסס על דברים אלה ממצאים הנוגדים את ההודיה ואת העובדות בהן הודה הנאשם.

ולא יהיה זה מיותר להוסיף ולציין, כי הניסיון להתבסס על אמרות הנאשם או עדותו, נעשה למרות שבעדותו בביהמ"ש העלה הנאשם טענות כנגד קבילות ותוכן אמרותיו, ואף ניהל משפט זוטא במהלכו העיד, כי כלל לא הודה בחקירותיו. אלא, שהיות והכרעת הדין ניתנה לאור הודיית הנאשם לאחר תיקונו של כתב האישום, הרי שלא הייתה קביעה באשר למהימנות הדברים ונכונות תוכנם, וככל שהנטען בטיעונים לעונש סותר את תוכן ההודיה - לא ניתן לבקש להסתמך על הדברים. ויודגש, בביהמ"ש, לאחר קבלת הטיעונים בכתב, שבנו ושאלנו את הסנגורים, אם הם מבקשים לאפשר לנאשם לחזור בו מן ההודיה, והתשובה הייתה, כי הנאשם אינו חוזר בו מהודייתו והוא מודה בכל העובדות שבכתב האישום המתוקן (עמ' 978 לפרוטוקול, ישיבת יום 21/06/15).

ככלל, על כתב האישום, ובפרט זה המתוקן במסגרת הסדר טיעון, לכלול את כל העובדות והנסיבות הרלבנטיות לביצוע העבירה. נקבע, כי אל לו לביהמ"ש להביא במניין שיקוליו, בבואו לגזור דינו של נאשם, עובדות ונסיבות שלא נכללו בכתב האישום בו הודה הנאשם במסגרת הסדר טיעון. רק במקרים חריגים, בהם לא הייתה אפשרות לטעון בנוגע לנסיבות בשלב בירור האשמה, או בשל חשש לעיוות דין - רשאי ביהמ"ש, לבקשת צד, להתיר בשלב הטיעונים לעונש הבאת ראיות בנוגע לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אף שלא נזכרו בכתב האישום המתוקן, והמקרה שבפנינו אינו נופל בגדר חריגים אלה.

תיקון 113 לחוק העונשין קבע את ההסדר הרלבנטי לענייננו בסעיף 40, שכותרתו "הוכחת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה":

"(א) בית המשפט יקבע כי התקיימו נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על בסיס ראיות שהובאו בשלב בירור האשמה.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א) -

(1) בשלב הטיעונים לעונש, הנאשם רשאי להביא ראיות מטעמו, ובלבד שאינן סותרות את הנטען על ידו בשלב בירור האשמה, והצדדים רשאים להביא ראיות שנקבע בחיקוק כי יובאו בשלב זה;

(2) בית המשפט רשאי, לבקשת אחד מהצדדים, להתיר להביא ראיות בעניין נסיבות הקשורות בביצוע

העבירה בשלב הטיעונים לעונש, אם שוכנע כי לא הייתה אפשרות לטעון לגביהן בשלב בירור האשמה או אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

(ג) בית המשפט יקבע כי התקיימה נסיבה מחמירה הקשורה בביצוע העבירה אם היא הוכחה מעבר לספק סביר; בית המשפט יקבע כי התקיימה נסיבה מקילה הקשורה בביצוע העבירה אם היא הוכחה ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט אזרחי.

(ד) בלי לגרוע מהוראת סעיף קטן (ב)(2), הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, בין לאחר שמיעת הראיות ובין לפני כן, יכלול כתב האישום שבו הודה את כל העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

אם כן, הכלל הוא כי במקרים שבהם הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, יכלול כתב האישום את כל העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שנקבע בסעיף 40(ד). במקביל, סעיף 40(ב) מסדיר את אפשרות הוכחת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש. תכליתו של ההסדר שנקבע בסעיף 40 עולה בקנה אחד עם ההבנה, כי הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום מבטאת את הסכמתו לעובדות ולנסיבות האמורות בו. יש בה משום הצהרה, כי אין בעובדות ובנסיבות המתוארות בכתב האישום יותר מאשר עשה וכן, בהתאם, כי לא נשמטה מכתב האישום עובדה או נסיבה שיכולה הייתה להיות לו לעזר או להקל עמו. לכן, משהודה הנאשם בעובדות כתב האישום, לרוב לאחר שיח ושיג עם גורמי התביעה ובמסגרת הסדר טיעון, משקף כתב האישום את הסכמת הצדדים לאמור בו. לפיכך, נהיר כי כל חזרה מהסכמה זו, שינוי שלה או הוספה לה בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, תידרש לעמוד בתנאים מחמירים יותר, כפי שקובע סעיף 40(ב)(2), שלא כסעיף 40(ב)(1) [ע"פ 3667/13 מילאד מוחמד ח'טיב נ' מדינת ישראל, מיום 14/10/14; ע"פ מדינת ישראל נ' פלונית, מיום 14/05/15; ע"פ 5841/14 מדינת ישראל נ' בדיר ארקאן, מיום 08/07/15].

ובענייננו, ידיעותיו ומומחיותו של הנאשם, כמו גם מידת יכולתו, בשל כך, להשפיע על טווחי הירי של טילי ה"קסאם" או על יכולת החדירות של ה"יאסין" ומרגמת ה"אבו-יאסין", הינן נסיבות שהיו ידועות לנאשם למן היום בו החלה להתברר אשמתו, והוא אף הביא מומחה מחו"ל כדי לעמוד על דברים אלה. אולם, הדברים שנכללו, בסופו של יום, בכתב האישום שתוקן לאחר חודשים רבים של משא ומתן בין הצדדים (חודשים בהם נדחה הדיון לצורך זה פעמים רבות), שונים בתכלית ועולה מהם, כי תרומתו של הנאשם לשיפור יכולותיו הצבאיות וההרסניות של החמאס הייתה רבה וחיונית. ויודגש, כי כתב האישום המתוקן, שהוגש בהסכמה ובמסגרת הסדר הטיעון, אינו שותק בנוגע לנסיבות אותן מבקש הנאשם להוסיף במסגרת טיעוניו לעונש, ועולה ממנו תמונה שונה בתכלית.

5. הסגור ציין בטיעוניו, כי הנאשם הינו כבן 46, יליד ירדן, חסר אזרחות, נשוי ואב ל-6 ילדים. הוא דוקטור להנדסת חשמל בהשכלתו ומהנדס חשמל במקצועו. לפני מעצרו שימש כסגן מנהל תחנת הכוח בעזה. את הכשרתו קיבל בפקולטה להנדסת חשמל של האוניברסיטה הטכנית הממלכתית בזפוז'יה שבאוקראינה, שם למד בין השנים 1989 ועד 1994, לאחר מכן, ועד לשנת 1999 עשה את הדוקטורט שלו באקדמיה הממלכתית למשק עירוני של העיר חרקוב שבאוקראינה, ואף שימש כמרצה בפקולטה הזו. בשנת 1995, במהלך לימודי הדוקטורט, נחשף הנאשם לתחום הרקטי, תוך שהתלווה למנחה שלו, שעשה מחקרים משותפים בתחום עם מומחים מהאקדמיה הצבאית.

אשר להיקף הידע שרכש בתחום העלה הסנגור טענות רבות, כאמור לעיל, טענות לפיהן הידע היה בסיסי ביותר, טריוויאלי ומבוסס בעיקרו על שיטוט באינטרנט.

בתום לימודי הדוקטורט, שב הנאשם לירדן, כשהוא נשוי לאשתו האוקראינית, וביום 14/08/99 הכירה המועצה להשכלה גבוהה בירדן בתוארו. במהלך חיפושיו אחר עבודה התואמת את השכלתו, נתקל הנאשם בפרסום לפיו תחנת הכוח המוקמת בעזה על ידי "אנרון", מחפשת מהנדס חשמל; הוא הציג מועמדותו; והתקבל לעבודה כמנהל טכני. במרוצת השנים התקדם בסולם התפקידים, גם כאשר החברה עברה מבעלות אחת לאחרת, עד שלבסוף, כאמור, הגיע לתפקיד סגן מנהל התחנה ומנהל התפעול שלה. הנאשם הפך לאישיות בולטת ומוכרת ברצועת עזה; והוא רקם קשרים רבים במקום גם עם תקשורת זרה ואירגונים בינלאומיים שונים. כך, נודע אודותיו גם לגורמי החמאס, ובשנת 2002 הם רתמו אותו לוועדה, שעסקה בפיתוח ושידרוג המערך הרקטי, ושמנתה 7 חברים בנוסף לנאשם. על תרומתו של הנאשם לפעילות החמאס ולפיתוח הנשק הקטלני שלו, הרחיב הסנגור ארוכות, אך מכיוון שמדובר, על פי רוב, בדברים הסותרים את כתב האישום, ולאור ההלכה כמופרט לעיל, אין מקום לפרטם.

הסנגור הוסיף וטען, כי הנאשם לא הצטרף מיוזמתו לחמאס וכי לאורך כל חקירותיו הביע חרטה על שיתוף הפעולה עם האירגון. יודגש, כי כאשר איפשרנו לנאשם לומר את דבריו בטרם גזירת עונשו - לא הביע חרטה, חרף דברי בא-כוחו, ורק ביקש להסתפק בדברי סנגורו.

הסנגור הוסיף, כי הנאשם המשיך לפעול במסגרת האירגון רק כיוון שפחד לצאת חוצץ כנגד החמאס (סעיף 106 לטעוניהם), למרות שלאחר ניצחון החמאס בבחירות בעזה בינואר 2006 והסלמת המצב שם, ביקש לעזוב את עזה ולהשתקע במדינה אחרת. אולם, מאחר והיה חסר דרכון ואזרחות, שכן לטענתו תוקף דרכונו הירדני, שהיה זמני, פג בשנת 2004 ולא הוארך למרות בקשותיו, לא יכול היה לממש כוונותיו אלה. הנאשם טען עוד, כי פנה למוסדות שונים של האו"ם ולאוקראינה (ארץ מולדתה של אשתו) בניסיון לפתור את היותו חסר אזרחות (גם הרשות הפלשתינית סירבה להנפיק לו דרכון), ולמרות שהדבר לא עלה בידו, הניסיונות התגלו לחמאס והוא נחקר, באוגוסט 2010, על ידי גורמים בחמאס בחקירה קשה ביותר. בסופה, ובשל קשריו של הנאשם עם כלי תקשורת זרים, התנצלו גורמי החמאס בפני הנאשם על החקירה והעינויים שעבר, כדי למנוע פגיעה אפשרית בתדמית האירגון בעולם, והנאשם שוחרר כעבור זמן קצר....

...לעמדת ההגנה, אלמלא הסדר הטיעון, יכול היה הנאשם ליהנות מדוקטרינת ההגנה מן הצדק, אולם משהודה בכתב אישום מתוקן, על ביהמ"ש להקל הקלה משמעותית בעונשו מאותם הנימוקים.

הסנגור הוסיף, כי הנאשם הוחזק תקופה ארוכה (של כשנתיים ומחצה) בבידוד (בנוסף לכך שבתחילה היה מנוע פגישה עם עורך דינו), ואף פתח בשביתת רעב באוגוסט 2013 בשל כך. בחלוף 12 ימי שביתה, נאותה המאשימה להסכים לבטל את ההפרדה בה היה נתון, הגם שעד היום נשללים ממנו ביקורי המשפחה. גם בכל אלה יש כדי להביא להקלה משמעותית בעונשו של הנאשם, לטענת בא-כוחו.

יתרה מכך, לטענת הסנגור יש להתחשב בגזירת העונש ב"השפעה הבלתי הוגנת של הדרג המדיני הבכיר בכלי התקשורת" (עמ' 64 לטיעוני ההגנה), ולעניין זה ציטט מדברי בכירים שונים כפי שנמסרו, לטענתו, בכלי תקשורת שונים, באשר למעשי הנאשם. לדבריו, אין להיגרר אחרי "אווירה ציבורית" הנוטה כנגד הנאשם, אולם, משרק העובדות המוסכמות שבכתב האישום המתוקן, בהן הודה הנאשם, הן הבסיס לגזירת העונש, אין כל נפקות לדברים אלה, אם נאמרו, ובימ"ש לא יגזור עונשו של נאשם בשל הערות כאלה או אחרות שצוטטו בכלי תקשורת, וחבל שהדברים בכלל הוזכרו.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ציין הסנגור, תוך שהוא מבקש לאבחן את מצבו של הנאשם ממצבם של נאשמים אחרים שנדונו על עבירות ביטחון שונות ואשר התביעה ביקשה ללמוד ממה שנפסק בעניינם, כי הנאשם נעדר עבר פלילי; הגיע לרצועת עזה שלא על מנת לחבור לחמאס, אלא כדי למצוא עבודה המתאימה להשכלתו; לא התגייס מיוזמתו לחמאס, אלא גויס כעבור למעלה משנתיים לאחר שהגיע לרצועת עזה; הנאשם ניסה לעזוב את החמאס ואת פעילותו עבור האירגון, אך הדבר לא עלה בידו מחמת איומים שקיבל מגורמים בחמאס וחששו שמא יפגעו בבני משפחתו; מעורבותו של הנאשם בפעילות החמאס לא הייתה בשל אידיאולוגיה או רצון לגרום להרג ישראלים, אלא שהוא נגרר למעשים (הדבר מנוגד, יש לומר, באופן חזיתי להודייה בעובדות כתב האישום המדברות באופן ברור על ידיעה כי במעשיו יהיה כדי לתרום לפעילות הטרור של החמאס ולפגיעה באזרחי וחיילי המדינה); פעילותו של הנאשם לא הלכה והעמיקה, והוא אף סירב ללמוד טילאות בסוריה; הנאשם לא גייס אחרים לפעילות הקשורה לטרור; חלקו היחסי של הנאשם בתוך הצוות של 7 אנשים, היה שולי (שוב, הדברים נוגדים את האמור בכתב האישום והודיית הנאשם); פעילותו של הנאשם בפיתוח הרקטי, לא הייתה רציפה, בשל חיסולו של עדנאן אלע'ול באוקטובר 2004, תקופה של שנה ומחצה שהנאשם לא היה קשור לפעילות החמאס; לא הוכחו תוצאות הפעילות של הוועדה לפיתוח הרקטי, באשר ליכולת החדירות של מרגמת ה"אבו-יאסין" (אלא, שאף בכך לא מדייק הסנגור, שהרי הנאשם הודה ביכולת החדירות "המשודרגת" של המרגמה); הנאשם היה קשור "רק" לתחום הפיתוח של הטילים ולא לשיגורם בפועל; חלקו של הנאשם בהקמת האקדמיה הצבאית הייתה ניהולית בלבד, היינו - ריכוז תחום הניהול, ולא היה קשור לתחום הצבאי או הדתי; ולסיכום נטען, כי פעילותו של הנאשם התמצתה בפריפריה של פעילות הטרור בלבד.

עוד נטען, כי אין מקום לשיקולי הרתעה האישית במקרה זה, שכן הנאשם לא ישוב על טעויות העבר. יתרה מכך, יש לתת משקל רב לשיתוף הפעולה של הנאשם "כדי לעודד אנשים שמשתפים פעולה עם גורמי חבלה לתקן את דרכם ולנתק את עצמם בכל דרך ממעגל התמיכה בטרור" (עמ' 74 לטיעוני ההגנה, סעיף 279).

הסנגור ביקש להתחשב גם בסבל של בני משפחתו של הנאשם - רעייתו, ששת ילדיו (בני 11, 12, 14, 9, 8 ו-6) והוריו הקשישים, אשר תקופה של מספר ימים לא ידעו מה עלה בגורלו כשלפתע נעלם. כיום אין מפרנס למשפחה, שבייתה הופצץ ונהרס במהלך מבצע "צוק איתן". כן נטען, כי מצבו הרפואי של הנאשם אינו שפיר, מאחר והוא סובל ממחלת לב איסכמית; יתר לחץ דם; אנמיה, שגרמה לירידה

במשקל גופו בצורה דרמטית; אסטמה; וכן בעיות אורתופדיות שונות.

הסנגור צרף לטיעוניו, בנוסף לאסופת פסיקה, גם מסמכים שונים הכוללים תמונות של ביתו המופצץ של הנאשם; מסמך מחברת החשמל בעזה המפרטת את תחום אחריותו של הנאשם בזמן עבודתו שם; מסמכים מהאוניברסיטאות באוקראינה שם למד הנאשם באשר לתוכניות הלימוד אותן סיים; מסמך מהנציב העליון לענייני פליטים של האו"ם שפנה למדינות שונות בבקשה לסייע בעניינו של הנאשם; תשובת אוקראינה לפניית אשת הנאשם להעניק לבעלה אזרחות אוקראינית ועוד.

לאור כל האמור ביקש הסנגור שלא להחמיר בעונשו של הנאשם, כמצוין לעיל.

8. כזכור, הסדר הטיעון כלל הסכמה לתקרת ענישה של 21 שנות מאסר בפועל. חרף זאת, ביהמ"ש מחוייב לקבוע מתחם ענישה המבטא את עקרון ההלימה, בהתחשב בנסיבות הקונקרטיות של העבירות שביצע הנאשם. בהסדר הטיעון, שהינו הסכם בין רשויות התביעה לבין הנאשם, כאשר ביהמ"ש איננו צד להסכם זה, באים לידי ביטוי, בין היתר, שיקולי התביעה כגון חיסכון במשאבים, קשיים ראייתיים, נסיבות ספציפיות לקולא ועוד; כאשר למול שיקולים אלה עומדים שיקולי הנאשם, המגיע להסדר עם רשויות התביעה, בין היתר בשל הרצון להפחתה באישומים, או כדי להביא להקלה בעונש וכו'.

לעומת ההסדר, שנערך בין הצדדים ומחייב אותם בלבד, מתחם הענישה הינו קביעה נורמטיבית של ביהמ"ש, והוא נקבע בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. רק לאחר קביעת המתחם בהתאם להוראות הדין, ניתן להשוותו לטווח הענישה המוסכם, וככל שהטווח מאושר - לקבוע את העונש בהתחשב בהסדר הטיעון (ע"פ 3042/13 **חיימוב נ' מדינת ישראל**, חוות דעתו של כב' השופט פוגלמן מיום 21/05/15; ע"פ 7777/12 **יעקב בלקאר נ' מדינת ישראל**, חוות דעתו של כב' השופט ג'ובראן מיום 25/03/14; ע"פ 512/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, מיום 04/12/13).

9. הנאשם הורשע במסכת של עבירות שבוצעו כנגד ביטחון המדינה לאורך מספר שנים. כתב האישום כולל חמישה אישומים של מעשים ספציפיים שבוצעו על ידי הנאשם, כאשר כל אישום מתמקד בתחום אחר של פעילות הנאשם ואשר נועד לקדם ולשפר אמצעי לחימה כזה או אחר של החמאס. הגם שהצדדים לא טענו באשר למתחם הענישה הראוי, וממילא לא התייחסו לשאלה אם מדובר ב"אירוע אחד" או שמא ב"כמה אירועים", ביהמ"ש אינו יכול להתחמק מהכרעה בעניין. לשאלה זו חשיבות בבוא ביהמ"ש לקבוע את מתחם הענישה ההולם, שכן אם ייקבע כי מספר עבירות מהוות "אירוע אחד", אזי ייקבע מתחם לאירוע כולו והעונש ייגזר באופן כולל לכלל העבירות שבאותו אירוע. לעומת זאת, אם ביהמ"ש יקבע שמספר עבירות מהוות "כמה אירועים", אזי יש לקבוע מתחם ענישה הולם ביחס לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן ניתן לגזור עונש נפרד לכל אירוע ואירוע (ולאחר מכן לקבוע את מידת החפיפה או ההצטברות ביניהם), או לגזור עונש כולל לכל האירועים (סעיפים 40ג(א) ו-40ג(ב) לחוק).

המונח "אירוע" פורש בפסיקת ביהמ"ש העליון בדרכים שונות, אך נדמה כי גם לפי המבחן הצורני-עובדתי, גם לפי המבחן המהותי-מוסרי (המבחנים ששימשו את כב' השופט דנציגר בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, מיום 29/10/14) וגם לפי מבחן "הקשר ההדוק" (שנקבע על ידי כב' השופטת ברק-ארז בעניין **ג'אבר הנ"ל**, כשהשופט פוגלמן הצטרף לעיקרי המבחן אך סבר כי ניתן להרחיבו, וגם בע"פ 5834/13 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, חוות דעתה של כב' השופטת ברק-ארז, מיום 20/11/14. כן, ר' חוות דעתו של כב' השופט זילברטל בע"פ 5643/14; 7738/14 **עיסא ו-ריאן נ' מדינת ישראל**, מיום 24/06/15; ע"פ 4760/14 **קיסלמן נ' מדינת ישראל** מיום 07/05/15; ע"פ 2519/14 **אבו קיעאן נ' מדינת ישראל**, מיום 29/12/14), ראוי להשקיף על התרחיש העובדתי שנכלל בכל כתב האישום כ"אירוע אחד" שמורכב ממספר מעשים שונים. מדובר בעבירות שיש ביניהם סמיכות זמנים ואף חפיפה של זמנים; מדובר באותה "תוכנית עבריינית", בסדרת עבירות מאותו הסוג ובנסיבות דומות; בין העבירות מתקיים קשר ענייני וברור; מדובר באותה יכולת של הנאשם ואותה מומחיות, אשר שימשו אותו בביצוע כל העבירות והמעשים; המעשים בוצעו על אותו רצף של זמן; וגם אם כל אישום מתמקד בפיתוח יכולת של אמצעי לחימה אחר, הרי שכל פעולותיו של הנאשם נועדו לשפר את יכולת הלחימה של החמאס ולשפר את יכולת הפגיעה שלו בחיילי המדינה ואזרחיה.

10. לא יכולה להיות מחלוקת באשר לחומרת מעשי הנאשם. הוא היה אחד מראשי מערך שיפור יכולת הפגיעה וההרס של אמצעי הלחימה והטילים של החמאס, כשפעל בדומיננטיות במטרה לאפשר לפעילי החמאס לפגוע ביתר שאת וביתר "יעילות" בכוחות צה"ל ובאזרחי המדינה. כך, עסק בפיתוח הגדלת טווח ירי הטילים, אשר משוגרים על ידי החמאס לתחומי מדינת ישראל. טווח ירי הטילים, שעמד על 6 ק"מ, שופר בסיועו של הנאשם ל-22 ק"מ, ובשל פעילותו, ישובים רבים ומאות אלפי תושבי המדינה, נכללים בטווח הירי. הנאשם גם עסק בפיתוח יכולת חדירות טילי החמאס לפלדה, כדי שיוכלו לחדור את הכלים המשוריינים של צה"ל ולפגוע בחיילים היושבים בהם. הנאשם פעל במסגרת זו, מתוך ידיעה שהוא משפר אמצעי לחימה קטלני, וכי החמאס יעשה בפיתוח שלו שימוש, על מנת לפגוע בחיילי הצבא. בנוסף, פעל הנאשם במסגרת וועדה, אשר הובילה לפיתוח טילים קטלניים כאמור, אשר שוגרו, החל משנת 2002, ועודם משוגרים, לעבר תחומי מדינת ישראל ולעבר כלים משוריינים של צה"ל, וגורמים, מידי יום, לפגיעה בביטחון המדינה ובביטחון תושביה וחייליה. הנאשם גם מונה כאחראי על הקמת האקדמיה הצבאית של החמאס; אקדמיה שנועדה להכשיר את דרג הקצונה והפיקוד של החמאס, כדי לשפר את יכולותיהם בזמן לחימה. היה זה הנאשם אשר בנה תוכנית, ששימשה כבסיס להקמת האקדמיה; האקדמיה הוקמה על פי המתווה שהכין; והיא פועלת היום, כך שכל הדרג הפיקודי של החמאס מוכשר באמצעותה, לצורך פעילות עויינת כנגד המדינה.

הנאשם לא היה פעיל זوتر בארגון החמאס, אלא היה בכיר ומוביל דרך. הוא גויס לתפקידו על ידי בכירי החמאס, והשתמש בכישוריו ובידיעותיו כדי לסייע לפעילות הטרור של האירגון הרצחני בשורותיו פעל. הוא הצטרף מדעת ומרצון לאירגון, מתוך ידיעה ברורה כי במעשיו הוא מסייע לארגון טרור לפגוע במדינת ישראל ובתושביה.

ברי, כי הנאשם ידע מהו השימוש הפוטנציאלי לטילים ולמרגמות שאת יכולותיהם עמל לשפר. וכאשר התגייס לשורות החמאס, לא החל דרכו בפעילות מינורית אלא מלכתחילה היה שותף לפעילים ברמה

הגבוהה ביותר של האירגון. כבר ברגע גיוסו היה שותף לפיתוח ברמה הגבוהה של אמצעי הלחימה הקטלניים, שלהם יכולת עצומה לזרוע הרס וחורבן בקרב תושבי המדינה.

פעילותו של הנאשם נמשכה, כמעט ברצף, לאורך כ-7 שנים, דבר המלמד על נחישותו לסייע לאירגון הטרור ועל האידיאולוגיה שהובילה אותו לכך. הנאשם פעל כדי שירי הטילים והמרגמות של החמאס יהיה יעיל יותר, רחוק יותר, מקיף יותר, הרסני יותר וקטלני יותר. בשל פעולותיו, התאפשר לחמאס לפגוע ביותר תושבים במדינת ישראל ולזרוע הרס ופחד בקרב מאות אלפי תושבים.

לאור האמור, המפרט את **"חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם"**, היינו - את הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, את מידת הפגיעה בערך הנ"ל ואת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ולאור מדיניות הענישה בהתאם לפסקי הדין שהוגשו מטעם שני הצדדים (ובניהם ע"פ 6500/10 **לאפי נ' מדינת ישראל**, מיום 11/04/11; תפ"ח 1086/06 **מדינת ישראל נ' לאפי**, מיום 12/07/10; תיק 3677/02 **התביעה הצבאית נ' אבו מלוח**, מיום 21/11/04; ע"פ 2651/10 **שריף נ' מדינת ישראל**, מיום 28/02/11; 3614/13 **עטאר נ' מדינת ישראל**, מיום 28/12/14 ועוד), מתחם העונש ההולם עומד על מאסר בפועל שבין 20 ל-25 שנה.

11. אשר לנסיבותיו של הנאשם, הרי שאלה פורטו באריכות לעיל, ובין היתר ניתן לציין, כי הנאשם נעדר עבר פלילי; הגיע לרצועת עזה שלא על מנת לחבור לחמאס, אלא כדי למצוא עבודה המתאימה להשכלתו; לא התגייס מיוזמתו לחמאס, אלא גויס כעבור למעלה משנתיים לאחר שהגיע לרצועת עזה; לדבריו, ניסה לעזוב את החמאס ואת פעילותו עבור האירגון, אך הדבר לא עלה בידו מחמת איומים שקיבל מגורמים בחמאס וחששו שמא יפגעו בבני משפחתו; בוועדה בה היה חבר היו 7 פעילים, וכל אחד תרם חלקו להצלחת "המיזם"; נסיבות מעצרו של הנאשם; תקופת המעצר הממושכת, כולל השהייה הארוכה בתנאי בידוד; סבלה של משפחת הנאשם; ואף מצבו הבריאותי.

12. לאור כל האמור לעיל, מצאנו כי אין לסטות מההסדר ועונשו של הנאשם ייגזר בתוך מתחם הענישה, ובחלק התחתון של המתחם, כפי שגם התבקש על ידי המאשימה.

אשר על כן, אנו דנים את הנאשם לעונש מאסר בפועל למשך 21 שנה החל מיום המעצר, היינו החל מיום 19/02/11.

זכות ערעור תוך 45 יום לביהמ"ש העליון.

ניתן היום, כז' תמוז תשע"ה, 14 יולי 2015, במעמד הצדדים.

ס.הנשיא, רויטל יפה-
כ"ץ
אב"ד;
אריאל ואגו, שופט יורם צלקובניק, שופט